

خاکِ بقیع، گرم است

بقیع،
شاهد
مویه‌های
غریبانه‌ی
پیامبر خدا
صلی الله
علیه و آله
و سلم در
هجران
پدر و مادر
و فرزند و
یارانش ...

بقیع، شاهد ندبه‌های جانسوز زهرای اطهر سلام الله علیها در فراق عموی سلحشور پدرش، حمزه‌ی سیدالشهداء علیه السلام ...

بقیع، شاهد نجواهای تنهایی علی علیه السلام در روزگار عروج همسرش ...

بقیع، شاهد ضجّه‌های زینب سلام الله علیها در غم برادرش....

و بقیع، راوی جگرسوزترین داغ‌های مسلمانان، طیّ چهارده قرن آزمون و آزمایش....

از همان روز که پیامبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم امر به تدفین پیکر صحابی گرامی‌ش اسعد بن زراره و برادر رضاعی‌اش عثمان بن مظعون در قبرستان بقیع فرمود، تا روزگار غریبانه‌ی شهادت حضرت امام حسن بن علی علیهما السلام و امام سجّاد علیه السلام و امام باقر و امام صادق علیهما السلام و تدفین پیکر مطهرشان در بقیع، و تا امروز که روزگار اقتدار مظلومانه‌ی شیعه در زمانه‌ی نفاق و نیرنگ و فتنه و تکفیر است، این تربت ملکوتی مطاف و منظور اولیاءالله بوده است؛ قطعه‌ای مطهر بر پیشانی زمین که جای‌جای آن، گنجینه‌های جاودانه‌ی ایمان و انسائیّت به خاک خفته‌اند و سنگ و خاک آن، گواه زنده‌ی روزگاران غریب اسلام و مسلمین است...

خاک بقیع، گرم است ... از برکت هم‌آغوشی با «تن» مطهر و منور زنده‌ترین مخلوقات عالم، همانان که به مقام «عند ربهم یرزقون» نائل آمده‌اند و از افق تا افق تاریخ، سرود بندگی در عین آزادگی را سر داده‌اند ...

بقیع، «زنده‌آباد» است، نه قبرستان! پنجره‌ای گشاده به اعلیٰ علّیین که لاهوتیان از آن جایگاه عرش‌ی به جهنّم دنیای دئی سرک می‌کشند و حضرت ربّ متعال به برکت خاک و سنگ آن، رزق و روزی جان و جسم ناسوتیان را نازل می‌نماید...

بقیع، کانون قیام است، منشأ حیات و نقطه‌ی تلاقی دین و سیاست؛ همانجایی است که مویه‌ی مسلمانان یکدل و یکدرد و قطره‌قطره‌ی اشکشانشان، با خون شهداء می‌آمیزد و نهال پایداری و مبارزه را تنومند می‌نماید.

درست نود و سه سال پیش، در سالهای سیاه قدرت گرفتن فرقه‌ی وهابیت لعین، آن اربابان شرّ و تاریکی، بر این خاک غریب تاختند و حرم مطهر اولیاءالله را در بقیع ویران نمودند تا به خیال خام و خبیثشان، چراغ برفروخته‌ی حق را در این سرزمین پاک خاموش نمایند. غافل از آن که خاک بقیع، گرم است! و شعله‌های گرمای جان‌پرور این خاک، عاقبت ریش و ریشه‌شان را خواهد سوزاند!

و امروز که داغ حرم بقیع، نود و سه ساله شده است، داغداران سلحشور بقیع دیگر اجازه نمی‌دهند که مشرکان بدسگال، چنگال خبیثشان را به جنایت تخریب حرم‌های دیگری بیالینند؛ دلاوران مدافع حرم، به قیمت جان هم که شده، نمی‌گذارند حتی فکر نزدیک شدن به حریم و حرم، به ذهن جماعت ملعون تکفیری خطور نکند و خون «اسکندری»ها و «فاجاریان»ها و «سید حکیم»ها و صدها شهید والامقام و عالی‌قدر مدافع حرم، حافظ مستحکم حرمت حرم شده است.

إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا وَ تَرَاهُ قَرِيبًا...

و چه نزدیک است وعده‌ی نصرت الهی...

چه نزدیک است طلوع روشن‌ترین صبح بشریت از مشرق هستی... تابش پرتوی خورشید بر گرمای حرم باصفای ائمه‌ی بقیع علیهم السّلام و آن گاه، اقتدای نماز عشق به امامت مولای دوران، حضرت صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشّریف...

می‌سازیمت ای بقیع!

إن شاء الله

- نوشته: حجت الاسلام میرمحمد معصومی

آدرس صفحه: